

Menni kell világgá

Csak akkor hidd el,
hogy citromos a fagyi
ha találsz benne citrommagot.
De mindig színlelj nyugalmat.
A hűtő mögött nem állat neszel.
A csöveken viszont nem tudni,
mi minden kúszhat fel.
Ilyenkor vedd be egy szem Rudotelt,
és van esély, hogy észre sem vesz,
ha majd ideér.
Néha két gazdi sétáltatja egymást
a póráz két végén.
A gyakori kézmosás nem használ
lelked ragacsosságának.
Olyan ez, mint szeszektől
boldognak lenni darab ideig,
vagy megelégedni
a homályos fényképpel
és nem kattintani megint.
Ha a mesterséges édesítő utóíze
szétárad a szádban,
már nem segít a tejszínhab se.
Akkor menni kell világgá.

Sorsom

beszél helyettem valaki
sorsom v mondja hangosan
és a szavak egy részét
nem is értem
tátogásomban
agykérgemhez ütődnek
szinte fáj az a zaj
két göcsörtös kéz
végigmatat
vizsgálva az anyagot
évig nő az évek ága
meg kell velük
lassan barátkozni
nincs más hátra
tárgy vagyok a szobában
végigvág arcomon
egy erős napsugár
és mindenhová követ
mintha utoljára

Félni

forró, levegőtlen ez a hely
bogarak sütkéreznek az ablaküvegen
nem lesz semmi baj
ismételgetem, a láztól
talán félrebeszélék
erős alhasi szűrés
a fájdalomközpont újabb jelei
mintha csatában lennék
kiszúrtak, most bekerítenek
gyorsnak kell lenni és résen
elsőnek a menekülésben
amerre valami kába
remény lebeg
követem a szememmel

hol itt mozog
hol ott
taktikája a váratlanság
dolgoznak az osztagok
a tornác deszkái nyikorognak
így minden lépést hallhatok
belehátrálnék az időbe
bizonyos
hogy nálam jobban
senki sem tud félni
lenyűgöző
ahogy szinte mechanikusan
reszket a plafon

Porhintés

A huzat végigsöpör a szobákon
felszítva a port. Olyanfajta por ez
mint pedáns ember lakásában
két hónappal a pedáns ember
halála után. Mindenem szép egyenletesen.
A hűtő szerencsére önmagát jégteleníti,
nem is tudtam, hogy vannak ilyen hűtők.
Fél doboz háromszögsajt, két deci tej,
a téliszalámi talán ehető még.
Az erkély a galambok birtoka
most és mindörökké,
azokat már el nem hessegetem,
hiszen előbb voltak itt, mint én,
bár még nincsenek elnevezve.
Nyákos port köhögök fel.
A félhomály kiharap egy darabot
a sarokból, ahol egykor háromlábú
kis asztal állt büszkén, terítővel.

A huzat végigcsap az élőkön
és egy pillanat alatt kisöpri szívüket.

Nem fakadnak sírva a látványtól,
nincs is látvány. Dolgok vannak csak,
egymásra halmozva szépen.
Az elvermelt krumpli alszik a pincében.

Megpecsételve

Korábbi életem foszló részleteit
próbálom összefoldozni itt
vándor, ki sehonnét sem késik
megfigyelő, fél szemén kötéssel
nem kell félnem, hisz megvan az a
képességem, hogy józan legyek
olyan éjjeleken, mikor a telihold
serkentő pirula gyanánt
bekapásra kínálja fel magát.

Bár tudom, a legjobb versek
szobafogságban születnek
– amikor álmomban üveggolyók
gyűjtik össze a fényt –,
nem teszem ki magam ennek.
Hajamban fészkelő
fecskEFIÓKÁK kegyét keresem
éhes hemzsegés, megyek velük,
amerre a torlaszok engednek.

Talán jó fele, de tudatomba van
tetoválva valami furcsa hajlam
a lemondásra. Mint aki
úgysem fér fel semelyik buszra.
Aztán észlelem a pókhálót testemen,
melyet kabát helyett viselek,
vagy talán magam vagyok
a légy, aki vergődik benne.
Jövöm megpecsételve.

Halihó, az aranyér

Hát, kerékpározni
nem fogok egyhamar
minek is az a sok pedálozás
kímélő üzemmód
csak óvatosan
húzzam ki, amíg lehet
amúgy is két darab
egyenként két centis
epékövet szállítanék ide-oda
ezt tudtam meg egy
délelőtt leforgása alatt
nem kerestem soha kincset
nem ástam aranyat
a többi odabent lappangóról
csak sejtéseim lehetnek
édes Jézus, vagy Mikulás
bocs, hogy zavarlak
hirtelen levelemmel
de jó kedvem nehezen
szökken mostan szárba
követnélek én a térkép
nélküli, bizarr tájba,
völgyekbe, vájatokba
melyeket nem érzékel
az ultrahang sem,
ahol két nap süt egyszerre
az egyik tán az égről
a másik tán egy patak
szikrázó felszínéről
belegázolnék, mint
a sebesen múló időbe
arany kövecskéken
csillannának szöcskék